

MERISUNNUNTAI 15.9.2024

Evankeliumiteksti Joh 5:19-21

”Mutku, nytku ja sitku”

Kolme sisarusta Sitku, Mutku ja Nytku asuivat yhdessä. He olivat jääneet kotitaloonsa asumaan ja elivät yhteistä arkea, joka kuitenkin ei aina sujunut ihan kitkattomasti. Kovasti erilaisia olivat kaikki luonteeltaan, mutta yhtä kaikki sisaruksia ja mahtuivat siis samaan huusholliin.

Sitku oli mestari lykkäämään asioita edellään. ”Teen kyllä tämän sitten, kun...”, oli hänen tunnuslauseensa. Tekemisten ja sanomisten esteenä oli milloin mitäkin, mutta aina löytyi Sitkun mielestä hyvä syy olla ryhtymättä toimeen. Jotenkin hänen arkensa kuitenkin lenkutti eteenpäin, mutta vierestä seuraavalle tekeminen näytti kovin surkealta. Sitku nautti mieluiten tuumailusta ja suunnittelemisesta, jotta lopputulos olisi sitten mahdollisimman hyvä, kun olosuhteet ovat otolliset tekemisen aloittamiselle...

Sisaruksista Mutku oli kova tekemään, mutta kovin usein lopputulos oli jotain ihan muuta kuin alun perin oli ajatus. Kerta toisensa jälkeen hän joutui toistelevaan - eniten itselleen, mutta lähes yhtä usein sisaruksilleen, että eihän tässä näin pitänyt käydä. Mutku oli nopea tarttumaan toimeen ja vikkela ajatuksissaan, mutta jostain tuli aina kierrepotku tai sivutuuli, joka sekoitti hyvät suunnitelmat muuttaen lopputuloksen aiotusta. ”Mutta kun...”, alkoi hänen kuvauksensa tapahtuneesta lähes aina.

Kolmikosta Nytku oli sitten se, jolla oli molemmat jalkapohjat koko mitaltaan maassa. Hän tuli aina ajallaan sovittuun paikkaan. Hänen sanomisensa koskivat menossa olevaa tilannetta ja muutenkin hänen arkensa sujui vallan mallikkaasti. Sitku ja Mutku kummastelivat tuon tuostakin, miten Nytkun oleminen näytti niin vaivattomalta. Aivan kuin hän olisi eri maailmassa kuin sisaruksensa, jotka joutuivat koko ajan muuttamaan suunnitelmiaan – tai jälkepäin keksimään toteutuneelle syyn.

Tämä keksitty juttu on kuitenkin kuvaus tosielämästä. Meissä kaikissa asuu sisällämme koko sisaruskolmikko ja on oma valintamme, kuka heistä tekemisiämme milloinkin ohjaa. Ehkä eniten haluaisimme olla, kuten Nytku, mutta kerta toisen jälkeen huomaamme Sitkun tavoin vitkuttelevamme ja Mutkuna selittelevämme. Elämän rikkautta on se, kuka sisaruksista milloinkin meissä vaikuttaa.

Elämämme on täynnä suunnitelmia ja odotuksia. Niitä toteutuu ja jää toteutumatta. Olennaista kaikei on, rakennammeko elämämme haaveiden vai todellisuuden varaan. Meitä suomalaisia yhdistää ennen muuta jälkiviisuus, joka tulee ilmi monenlaisena ”tietämisenä” alkaen urheilukilpailujen tulosten kommentoinnista ihan yksityisen ihmisen elämän kulusta tietämiseen. ”Mitäs minä sanoin...”, ”kyllähän sen jo heti näki...” – tuttuja kommentteja, eikös?

Monella suomalaisellakin laivalla on kolmansien maiden merenkulkijoita, jotka näkevät meripalvelusajan ponnahtauslautana parempaan. Heissä on erityisesti Sitkuja, mutta myös noita muita. Suurin osa on meritöissä ihan omasta halustaan, mutta jonkin verran on olosuhteiden pakosta tai jopa suvun lähettämän sinne päätyneitä. Tällaisilla voi olla haastetta löytää paikkansa ja varsinkin muuttua Sitkusta ihan tavalliseksi ihmiseksi.

Kenelle ja mille elämäni rakennan, lienee oikea kysymys ja sitä päivän tekstit pohtivat. Elämä Jumalan yhteydessä ei poista edellä kuvatun kaltaista, mutta tehnee siitä siedettävämpää – vai?